

ความฝันเริ่มต้น ขึ้นด้วยเสียงของปิก เมื่อมองย้อนไปฉันก็คิดว่าตัวเองน่าจะรู่ว่านั่นคือกลางร้าย เนื่องจากเรเวน มีอกเกอร์ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระแล้ว แต่ในความฝันของฉันมันเป็นแค่เสียงของบรรยากาศโดยรอบ คล้ายกับเสียงพัดลมหมุนหรือเสียงทีวีที่เปิดช่องขายสินค้าทีวีสีทำนองนั้น

ในความฝัน ฉันยืนอยู่กลางทุ่งหญ้าแสนสวย มันเป็นเวลากลางวันแต่มีจันทร์เต็มดวงขนาดมหึมาลอยเด่นอยู่เหนือยอดไม้ที่รายล้อมทุ่งหญ้ามันสดใสแสงสีฟ้าเหลืองเงินที่เจิดจ้าจนก่อให้เกิดเงาและทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างดูเหมือนอยู่ใต้น้ำ เป็นภาพประทับใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อมีสายลมโฉบเอื่อยพัดต้นหญ้าอ่อนนุ่มมาต้องขาเปลือยเปล่าของฉันโดยสัมผัสสากไล่เวียนวนราวกับคลื่นที่ซัดเข้ากระทบฝั่งอย่างอ่อนโยน และสายลมเดียวกันนั้นก็พัดผมหนาสีเข้มของฉันปลิวขึ้นจากไหล่เปลือยและให้ความรู้สึกเหมือนเส้นไหมที่ลอยมาสัมผัสผิว

ขาเปล่า ไหล่เปลือยงั้นหรือ

ฉันก็มองลงไปแล้วส่งเสียงร้องเบาๆ ด้วยความประหลาดใจ ฉันสวมชุดมินิเดรสหนังนิ่มตัวสั้นกุ๊ด ช่วงบนคว้านคอกว้างเป็นรูปตัววีทั้งด้านหน้าและด้านหลัง มันจึงเกาะหมิ่นเหม่อยู่บนไหล่ทั้งสองข้างและเผยให้เห็นส่วนที่เป็นเนื้อหนังมากพอสมควร ส่วนช่วงตัวก็น่าทึ่ง มันเป็นสีเขียวและประดับด้วยฟู่ ขนนก และเปลือกหอย และดูเหมือนจะเรืองรองอยู่ในแสงจันทร์

ทั่วทั้งชุดประดับลูกบิดลวดลายซับซ้อนที่งดงามจนไม่น่าเชื่อ

จินตนาการของฉันนี่เจ๋งชะมัด!

ชุดนั้นสะกิดความทรงจำ แต่ฉันไม่สนใจ ฉันไม่อยากจะคิดมากเกินไป ก็ฉันกำลังฝันอยู่นี่! แทนที่จะครุ่นคิดถึงช่วงเวลาเดชาว^๑ ฉันกลับเต้นร่ายอย่างสง่างามไปในทุ่งหญ้า พลังนึกสงสัยว่าแซ็ค เอพรอน หรือแม่แต่จอห์นนี่ เดปป์ จะปุบปับโผล่มาและจีบฉันอย่างอุกอาจหรือเปล่านั้น

ฉันเมียมองไปรอบๆ ขณะหมุนตัวและโยกย้ายไปพร้อมกับสายลม พลังคิดว่าตัวเองเห็นเงาที่ขยับวูบวาบพิกลอยู่ตามต้นไม้ต้นยักษ์ ฉันหยุดและพยายามหรีตตามองเพื่อให้เห็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในความมืดได้ชัดขึ้น ด้วยความรู้จักตัวเองและความผันพิลึกพิลั่นของตัวเองดี ฉันจึงเสกขวดน้ำดำให้พวกมันห้อยลงจากกิ่งไม้เหมือนผลไม้พิสดารรอให้ฉันไปเด็ดมา

นั่นคือตอนที่เขาปรากฏตัว

ที่ริมทุ่งหญ้า ภายใต้ร่มเงาแมกไม้ รูปร่างหนึ่งปรากฏขึ้นเป็นตัวเป็นตน ฉันมองเห็นร่างกายของเขาเพราะแสงจันทร์ส่องลงต้องแนวเส้นเรียบเนียน เปลือยเปล่าของผิวหนัง

เปลือยเปล่านั้นเธอ

ฉันชะงัก นี่จินตนาการของฉันมันเพี้ยนไปแล้วหรือไงนะ ฉันไม่ได้อยากจะกระโดดโลดเต้นไปตามทุ่งหญ้าโดยมีผู้ชายเปลือยอยู่ด้วยสักหน่อย ต่อให้เขาเป็นจอห์นนี่ เดปป์ ผู้ลึกลับน่าทึ่งก็เถอะ

“ไม่แน่ใจหรือ ที่รักของข้า”

เมื่อได้ยินเสียงของเขา ฉันก็สะท้อนไปทั่วร่าง และเสียงเย้ยหยันน่ากลัวก็ดังแว่วทะลุมตามไปไม่บนดิน

“คุณเป็นใคร” ฉันดีใจที่เสียงของตัวเองในความฝันไม่ได้ทรยศโดยเปิดเผยความหวาดกลัวที่ฉันรู้สึกออกไป

เสียงหัวเราะของเขาทุ้มต่ำและไพเราะดุจเดียวกับเสียงพูด ทั้งยังนำหวาดหวั่นพอกัน มันสะท้อนก้องไปตามกิ่งก้านของต้นไม้ที่กำลังมองดู

^๑D'ojá vu ความรู้สึกเหมือนเหตุการณ์นั้นเคยเกิดขึ้นหรือเคยเห็นภาพนั้นมาแล้ว

เหตุการณ์ก่อนจะลอยออกมาอยู่รอบตัวฉันชนิดที่แทบจะมองเห็นได้

“เจ้าสร้างทำเป็นไม่รู้จักรักข้าหรือ”

เสียงของเขาลอยเฉี่ยวร่างฉัน ทำให้เส้นขนสั้นๆ บนแขนฉันลุกชัน

“รู้สิ ฉันรู้จักคุณ ฉันสร้างคุณขึ้นมา นี่คือการผืนของฉัน คุณคือส่วนผสมของเชือกกับจอบนี่” ฉันลืงเลฆณะเพ่งมองเขา ฉันพูดอย่างเฉยเมย ทั้งที่หัวใจเต้นรัวไม่เป็นลำดับเพราะเห็นๆ กันอยู่ว่าผู้ชายคนนั้นไม่ใช่ส่วนผสมของนักแสดงสองคนนั้น “เออ บางทีคุณอาจจะเป็นซูเปอร์แมนหรือเจ้าชายรูปงามก็ได้” ฉันบอก พยายามจะนึกถึงสิ่งใดก็ตามที่ไม่ใช่ความจริง

“ข้าไม่ใช่สิ่งที่จินตนาการของเจ้าเสกสรรขึ้น เจ้ารู้จักข้า วิญญาณของเจ้ารู้จักข้า”

ฉันไม่ได้ขยับเท้า แต่ร่างกายกลับถูกดึงดูดเข้าไปหาเขาช้าๆ ราวกับว่าเสียงของเขากำลังลากฉันไป พอฉันถึงตัวเขา ฉันก็งยหน้าขึ้นและขึ้นไปอีก...

เขาคือคาโลนา ฉันรู้ว่าเป็นเขาตั้งแต่คำแรกที่เขาเอ่ยปากพูด ฉันแค่ไม่อยากจะยอมรับกับตัวเองเท่านั้น ฉันฝันถึงเขาได้ยังไงกัน

ฝันร้าย นี่ต้องเป็นฝันร้ายแน่ ไม่ใช่แค่ฝัน

ร่างกายของเขาเปลือยเปล่า แต่เขาไม่ได้มีเนื้อหนังสมบูรณ์ โครงร่างของเขาพลิ้วไหวและแปรเปลี่ยนไปตามสายลมที่พัดมาเคลือบเคลีย เมื่อมองไปด้านหลังของเขาตรงเงาสีเขียวเข้มของต้นไม้ ฉันก็ได้เห็นรูปร่างน่ากลัวของลูกๆ ของเขา พวกเรเวน มีอกเกอร์ ซึ่งเกาะอยู่ตามกิ่งก้านต้นไม้ด้วยมือและเท้าแบบมนุษย์และจ้องฉันด้วยดวงตามนุษย์จากใบหน้ากึ่งที่กลายพันธุ์

“เจ้ายังอ้างว่าไม่รู้จักรักข้าอีกไหม”

ดวงตาของเขเป็นสีเข้มแบบท้องฟ้าไร้ดาว ตาคู่นี้ดูจะเป็นสิ่งเดียวที่ชัดเจนที่สุดในตัวเขา ดวงตากับเสียงกังวานใสของเขา *ถึงนี่จะเป็นฝันร้าย มันก็ยังเป็นฝันของฉัน ฉันแค่ตื่นขึ้นก็ได้! ฉันอยากจะตื่น! ฉันอยากจะตื่น!*

แต่ฉันก็ไมตื่น ฉันตื่นไม่ได้ ฉันไม่ใช่ฝ่ายที่มีอำนาจควบคุม แต่เป็นคาโลนาต่างหาก เขาสร้างความฝันนี้ขึ้นมา ทุ่งหญ้าแห่งฝันร้ายอันมืดมนนี้ และนำฉันมาที่นี่ด้วยวิธีการบางอย่างพร้อมทั้งปิดประตูออกสู่ความเป็นจริงด้านหลังเราไว้

“คุณต้องการอะไร” ฉันเอ่ยคำพูดนั้นอย่างรวดเร็วเพื่อไม่ให้เขาได้ยินว่าเสียงฉันกำลังสั่น

“เจ้ารู้ว่าข้าต้องการอะไร ที่รักของข้า ข้าต้องการเจ้า”

“ฉัน ไม่ใช่ที่รักของคุณ”

“ใช่สิ เจ้าใช่” คราวนี้เขาขยับตัว เขาก้าวเข้ามาใกล้จนฉันรู้สึกได้ถึงไอน้ำเย็นเยียบจากร่างกายที่ไม่มีตัวตนของเขา “อา-ยาของข้า”

อา-ยาคือชื่อของหญิงสาวพรหมจรรย์ที่กลุ่มนักปราชญ์หญิงชาวเซอโรก็สร้างขึ้นเพื่อวางกับดักจับเขาเมื่อหลายศตวรรษก่อน ความตระหนักที่มแทงทั่วตัวฉัน “ฉันไม่ใช่อา-ยา!”

“เจ้าบัญชาธาตุต่างๆได้” เสียงของเขาคล้ายจะเคล้าคลอ ทั้งบาดหูและไพเราะ ทั้งจับใจและน่าหวั่นกลัว

“นั่นคือพรสวรรค์จากองค์เทพของฉัน” ฉันบอก

“แต่ก่อนที่เจ้าจะบัญชาธาตุต่างๆ เจ้าถูกสร้างขึ้นจากพวกมัน ถูกกำหนดมาให้รักข้า” ปีกสีเข้มอันใหญ่โตของเขาขยับและยกขึ้น จากนั้นก็กระพือมาด้านหน้าอย่างแผ่วเบาและห่อหุ้มฉันไว้ในอ้อมกอดแห่งปีศาจที่เย็นเฉียบราวน้ำค้างแข็ง

“ไม่ใช่! คุณคงเอาฉันไปพบกับคนอื่นแล้วละ ฉันไม่ใช่อา-ยา”

“เจ้าคิดผิดแล้ว ที่รักของข้า ข้ารู้สึกถึงนางได้ในกายเจ้า”

ปีกของเขาแนบรัดร่างฉัน ดึงให้ฉันเข้าไปใกล้มากขึ้น ถึงแม้รูปร่างทางกายภาพของเขาจะสมบูรณ์เพียงครั้งเดียว แต่ฉันก็รู้สึกได้ถึงตัวเขา ปีกของเขาอ่อนนุ่ม เย็นเหมือนฤดูหนาวที่ปะทะกับความอบอุ่นจากตัวฉันในความฝัน เค้าโครงร่างของเขาเป็นไอหมอกเย็นเยือก มันแผดเผาผิวของฉันส่งกระแสไฟฟ้าไปทั่วตัวฉัน ทำให้ฉันรุ่มร้อนด้วยความปรารถนาที่ฉันไม่อยากจะรู้สึกหากแต่ไร้อำนาจจะต้านทาน

เสียงหัวเราะของเขาช่างเย้ายวน จนฉันอยากจะจมดิ่งอยู่ในนั้น ฉันโน้มตัวไปด้านหน้า หลับตาลงและพวาร์้องเสียงดังเมื่อจิตวิญญาณอันเย็นเยียบของเขาสัมผัสถูกหน้าอกฉัน ส่งความรู้สึกพลุ่งพล่านที่เจ็บปวดแต่ซาบซ่านไปยังจุดต่างๆของร่างกายฉันจนทำให้ฉันสูญเสียการควบคุม

“เจ้าชอบความเจ็บปวด มันนำความสุขสมมาให้เจ้า” ปีกของเขา
 เร่งเร็วขึ้น ร่างของเขาแข็งและเย็นขึ้นแถมยังสร้างความเจ็บปวดที่ชวนให้
 หลงใหลยิ่งกว่าเดิมขณะที่เขากดแนบร่างฉัน “ยอมจำนนให้ข้า” เสียงของเขา
 ซึ่งไพเราะอยู่แล้วยิ่งเย้ายวนเกินจะคาดเมื่อเขาเริ่มต้นตัว “ข้าใช้เวลาหลาย
 ศตวรรษในอ้อมแขนเจ้า คราวนี้ข้าจะเป็นผู้ควบคุมการกลับมาอยู่ร่วมกัน
 ของเรา และเจ้าจะสำราญในความสุขสมที่ข้ามอบให้ ทั้งโชติตรวนของเทวี
 ผู้ห่างเหินของเจ้าแล้วมาหาข้าเถิด จงมาเป็นที่รักของข้าอย่างแท้จริงทั้งร่างกาย
 และวิญญาณ แล้วข้าจะมอบโลกทั้งใบให้เจ้า!”

ความหมายของคำพูดเขาแทรกซึมผ่านม่านหมอกแห่งความเจ็บปวด
 และสุขสมราวแสงอาทิตย์ที่แผดเผาหยดน้ำค้างให้เหือดแห้ง ฉันค้นพบความ
 ตั้งใจของตัวเองอีกครั้งและไซ้เชือกออกจากปีกของเขาที่กอดรัดฉันอยู่ โดย
 มีเกลียวควันสีดำเย็นเยียบเลื้อยคลอเคลียรอบตัวฉัน เกาะเกี่ยว...สัมผัส...
 โลมได้...

ฉันสะบัดตัวเองเหมือนแมวหงุดหงิดที่สะบัดน้ำฝนแล้วปอยชนสีเข้ม
 ก็หลุดหล่นไปจากร่างกายฉัน “ไม่! ฉันไม่ใช่ที่รักของคุณ ฉันไม่ใช่อา-ยา
 และฉันจะไม่มีวันหันหลังให้นิกซ์!”

เมื่อฉันเอ่ยนามของนิกซ์ ฝนร้ายก็ทลายลง

ฉันลุกขึ้นนั่งตัวตรงบนเตียงด้วยร่างสิ้นระริกและหอบหายใจหนัก
 สติวี เร นอนหลับสนิทอยู่ข้างฉัน แต่น่าล่าตื่นเต็มที่ มันคำรามเบาๆ หลัง
 ของมันโก่งขึ้น ขนพองฟูไปทั้งตัว และกำลังหรีดจ้องขึ้นไปบนอากาศเหนือ
 ตัวฉัน

“โอย กรรม!” ฉันร้องกรีดและกระโดดลงจากเตียง หมุนตัวไปรอบๆ
 พร้อมกับเงยหน้าขึ้น ใจคาดว่าจะต้องเห็นคาโลนาลอยคว้างเหมือนนกผสม
 ค้างคาวยักษ์อยู่เหนือเราแน่

แต่ก็ไม่เห็นอะไร ไม่มีอะไรอยู่ตรงนั้นเลย

ฉันคว้านาล่าแล้วนั่งลงบนเตียง ลูบมันครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยมือไม้สิ้น
 ระริก “มันเป็นแค่ฝันร้าย...มันเป็นแค่ฝันร้าย...มันเป็นแค่ฝันร้าย” ฉันบอกมัน
 แต่ฉันรู้ว่ามันเป็นคำโกหก

พี. ซี. แคสท์ และคริสติน แคสท์

คาโลนามืออยู่จริง และดูท่าทางเขาจะสามารถลือถึงหั้นผ่านความฝัน
ได้แล้ว

๒

โอบ เธอเป็นว่าคาโลนาเข้ามาในความฝันของเธอได้ แต่ตอนนี้เธอตื่นแล้ว เพราะฉะนั้นก็ตั้งสติซะที! ฉันเอ็ดตัวเองพลางลูบหน้าและปล่อยให้เสียงครางที่คุ่นหูของเจ้าแมวทำให้ฉันสงบลง สตีวี เร ขยับตัวขณะหลับและละเมออะไรบางอย่างที่ฉันไม่ได้ยิน จากนั้นเธอก็ยิ้มแล้วถอนหายใจทั้งที่ยังหลับอยู่ ฉันก็มึนงงมองเธอ ดีใจที่เธอโชคดีกว่าในเรื่องความฝัน

ฉันค่อยๆ เลิกผ้าห่มที่เธอขดตัวอยู่ข้างใต้แล้วระบายลมหายใจด้วยความโล่งอกเมื่อเห็นว่าไม่มีเลือดซึมผ่านผ้าพันแผลที่ปิดอยู่บนขนาดแผลฉกรรจ์อันเกิดจากการถูกลูกธนูปักเข้าร่าง

เธอขยับตัวอีกครั้ง คราวนี้ดวงตาของสตีวี เร กะพริบเปิด เธอคงจะอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะส่งยิ้มวงงุนขึ้นมาให้ฉัน

“เธอรู้สึกยังไงบ้าง” ฉันถาม

“ฉันไม่เป็นไรจะ” เธอตอบจั่วเจีย “ไม่ต้องห่วงนักหรอก”

“มันค่อนข้างยากนะถ้าจะไม่ให้ห้วงในเมื่อเพื่อนรักของฉันคอยแต่จะตายอยู่เรื่อย” ฉันบอกพร้อมกับยิ้มตอบเธอ

“คราวนี้ฉันไม่ได้ตายสักหน่อย แค่เกือบตายเท่านั้นเอง”

“ประสาทของฉันมันบอกให้ฉันบอกเธอให้ทีว่าคำว่า ‘เกือบ’ นะไม่ได้แตกต่างกันสักเท่าไรเลย”

“บอกประสาทของเธอให้เสียบแล้วก็นอนได้แล้ว” สตีวี เร พุดพร้อมกับหลับตาลงแล้วดึงผ้าห่มกลับขึ้นไปคลุมตัว “ฉันไม่เป็นไร” เธอย้ำ “เราทุกคน

จะไม่เป็นไร” จากนั้นลมหายใจของเธอก็ลึกลงและฉันสาบานเลยว่าเธอพลี้อย
หลับไปด้วยความรวดเร็วกว่าเวลาที่ฉันใช้กะพริบตาเสียอีก

ฉันกลืนเสียงถอนใจเฮือกใหญ่เอาไว้แล้วไถลงนอนบนเตียงตามเดิม
พยายามจะทำตัวให้สบาย นาล่าขดตัวอยู่ระหว่างสตี้วี เร กับฉัน และส่งเสียง
มะ-มะ-อาว! อย่างไม่สบอารมณ์ใส่ซึ่งฉันรู้ว่ามันหมายความว่านาล่าอยากให้
ฉันผ่อนคลายและนอนหลับได้แล้ว

หลังนั้นเธอ และอาจจะฝันได้อีกครั้งนะนะ เอ่อ ไม่ละ ไม่ดีกว่า

ฉันเฝ้ามองจิ้งหะการหายใจของสตี้วี เร และลูปนาล่าอย่างเหม่อลอย
แทน นำประหลาดชะมัดที่ทุกอย่างดูเหมือนจะเป็นปกติเหลือเกินในฟองอากาศ
ฟองเล็กๆแห่งความสงบสุขที่เราสร้างขึ้นนี้ ขณะมองสตี้วี เร ที่นอนหลับไหล
ฉันก็คิดว่ามันเหลือจะเชื่อจริงๆว่าเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนเธอยังมีลูกธนูปักทะลุ
หน้าอกอยู่เลย และเราก็ต้องหนีออกมาจากเคหาสน์รัตติกาลระหว่างที่ความ
โกลาหลฉีกทั้งโลกของเราให้แยกออกจากกัน ความคิดอันเหนือล้ำของฉัน
ย้อนกลับไปนึกภาพเหตุการณ์เมื่อคืนอีกครั้งแบบไม่คิดจะให้ตัวเองได้หลับ
และระหว่างที่ฉันใคร่ครวญถึงเหตุการณ์ทั้งหลายอย่างละเอียด ฉันก็ต้อง
อัศจรรย์ใจขึ้นมาอีกครั้งที่พวกเราต่างรอดชีวิตมาได้...

ฉันจำได้ว่ามันน่าเหลือเชื่อจริงๆที่สตี้วี เร ขอให้ฉันหาดินสอกับ
กระดาษมาให้เพราะเธอคิดว่านั่นเป็นช่วงเวลาเหมาะดีที่จะจดรายการสิ่งของ
ที่เราต้องการเมื่อลงไปในอูโมงค์ เพื่อว่าเราจะได้มีเสบียงและอะไรพวกนั้น
ตามความเหมาะสมถ้าเราจำเป็นต้องซ่อนตัวอยู่สักกระยะ

เธอขอฉันด้วยน้ำเสียงสงบเป็นที่สุดขณะที่เธอนั่งตรงหน้าฉันโดยมี
ลูกธนูที่มทะลุหน้าอกเธออยู่ ฉันจำได้ว่าตัวเองมองเธอด้วยความรู้สึกคลืนไส้
อย่างรุนแรง แล้วจากนั้นก็มองไปทางอื่นและพูดว่า “สตี้วี เร ฉันว่าตอนนี้
ไม่ใช่เวลาที่ควรจะจดรายการสิ่งของเท่าไหร่นะ”

“โอ๊ย! บ้าจิง นี่มันเจ็บกว่าตอนถูกหนามต้นหนามดินตำเข้าซะอีก”
สตี้วี เร สูดอากาศแล้วสะดุ้ง แต่ยังไม่ยอมหันกลับไปให้ดาร์อุสซึ่งฉีกเสื้อ
ด้านหลังของเธอออกเพื่อเผยให้เห็นลูกธนูที่ไผ่ล่ออกมากลางหลังได้ “ขอโทษ
นะ ฉันไม่ได้หมายความว่าที่ฉันเจ็บเป็นความผิดของคุณหรอก คุณว่าคุณ

“ชื่ออะไรนะคะ”

“ฉันคือดาริอุส นายหญิง”

“เขาเป็นนักรบบุตรแห่งเอเรบัส” แอโพรไดที่เสริมพร้อมทั้งส่งยิ้มหวานแบบน่าประหลาดใจให้เขา ฉันบรรยายว่ามันเป็นยิ้มหวานแบบน่าประหลาดใจเพราะปกติแล้วแอโพรไดที่จะเห็นแก่ตัว นิสัยเสีย ใจร้าย แล้วก็ค่อนข้างจะเหลือทนถ้าพูดแบบรวมๆ ถึงแม้ฉันจะเริ่มชอบหล่อนแล้วก็เถอะ พูดอีกอย่างก็คือหล่อนไม่ใช่คนอ่อนหวานแน่ๆ แต่มันก็เริ่มเห็นได้ชัดขึ้นทุกทีแล้วว่าหล่อนรู้สึกพิเศษกับดาริอุสจริงๆ ดังนั้นความอ่อนหวานผิดปกตินั้นจึงเกิดขึ้น

“ขอร้องละ ความเป็นนักรบของเขาน่ะเห็นชัดออก รูปร่างเขาร็อยกับภูเขา” ซอนี่พูดกลางชายตามองดาริอุสอย่างชื่นชม

“ภูเขาที่เราร้อนสุดๆ” แอรินขานรับและส่งเสียงจ๊ับให้ดาริอุส

“เรามีคนจองแล้วละ ยายคู้แฝดจอมเพี้ยน ไปจับคู้เล่นกันเองไป” แอโพรไดที่ตวาดพวกเขาทันที แต่สำหรับฉันแล้วดูเหมือนหล่อนไม่ได้คิดจะดูถูกอะไรจริงจิงเลย ที่จริงพอฉันมาคิดถึงมันอีกครั้งในตอนนี้ คำพูดหล่อนถือว่าเกือบจะดีแล้วด้วยซ้ำ

อ้อ บอกก่อนนะ แอรินกับซอนี่เป็นคู้แฝดกันทางจิตวิญญาณ ไม่ใช่ทางชีวภาพ แอรินเป็นสาวโอคลาโฮมาตาสีฟ้าผมสีบลอนด์ ส่วนซอนี่มีเชื้อสายจาเมกาตะวันออกและมีผิวสีคาราเมล แต่พันธุกรรมไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับพวกเขา ทั้งสองคนอาจจะพลัดพรากจากกันตอนเกิดแล้วย้อนกลับมาอยู่ด้วยกันด้วยเรดาร์คู้แฝดก็ได้

“อ้อ ใช่ ขอบใจที่เตือนเรานะว่าแฟนของเราไม่ได้อยู่ที่นี้” ซอนี่ว่า

“เพราะพวกเขาอาจจะถูกตัวประหลาดครึ่งคนครึ่งนกจับกินอยู่” แอรินพูด

“เฮ้ อย่าเศร้าเลยนะ ยายของโซอี้ไม่ได้บอกว่าเราเวร มีอ็อกเกอร์ กินคนจริงๆ เสียหน่อย ยายบอกว่าพวกนั้นแค่จิกตัวพวกเขาขึ้นด้วยจะงอยปากมึทึมาแล้วเหวี่ยงใส่กำแพงหรืออะไรก็ตามครึ่งแล้วครึ่งเล่าจนกระดุกทุกท่อนในร่างกายพวกเขาแหลกเหลวต่างหาก” แอโพรไดที่บอกคู้แฝดด้วยรอยยิ้ม

รำเรียง

“เอ่อ แอโพรไดท์ ฉันว่าเธอไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้นเลยนะ” ฉันบอกถึงหล่อนจะพูดถูกก็ตาม ที่จริงแล้วแม้มันจะฟังดูน่ากลัวเหมือนอย่างที่ว่า แต่หล่อนกับคู่แข่งก็อาจจะพูดถูกทั้งคู่ ฉันไม่อยากคิดถึงเรื่องนั้นนานเกินไปก็เลยเบนความสนใจกลับไปหาเพื่อนรักที่กำลังบาดเจ็บ เธอดูแย่สุดๆ ซีดทั้งซีดเขียว เหงื่อท่วม และชุ่มโชกไปด้วยเลือด “สตีวี เร เธอไม่คิดเหรอว่าเราควรจะไปหาเธอไปที่...”

“ฉันเจอมันแล้ว! ฉันเจอมันแล้ว!” ตอนนั้นเองที่แจ๊คธลาเข้ามาในบริเวณซอกอูโมงค์ขนาดเล็กที่ถูกจัดให้เป็นห้องของสตีวี เร โดยมีเจ้าลาบราดอร์สีเหลืองซึ่งแทบไม่ปล่อยให้เขาคลาดสายตาตามมาติดๆ เขาหน้าแดงก้ำและกวัตแกว่งของที่หน้าตาเหมือนกระเป๋ากวีสารสีขาวมีกากบาทสีแดงอยู่บนนั้น “มันอยู่ตรงที่ที่เธอบอกเป๊ะเลย สตีวี เร ในอูโมงค์ที่เหมือนห้องครัวนั่นนะ”

“ถ้าฉันพอจะหายใจหายคอได้เมื่อไหร่ละก็ ฉันจะบอกพวกเธอว่าฉันประหลาดใจแกมดีใจแค่ไหนตอนที่ได้เจอตุ๊กตากับไมโครเวฟที่ใช้งานได้” เดเมียนบอกขณะตามแจ๊คเข้ามาในห้องพลางหอบหายใจแรงและทำท่าเกาะข้างตัวเขาราวกับเหนื่อยเสียเต็มประดา “เธอต้องอธิบายให้ฉันฟังนะว่าเธอเอาของทุกอย่างนั้นลงมาที่นั่นได้อย่างไร รวมทั้งไฟฟ้าที่ใช้เดินเครื่องด้วย” เดเมียนหยุดพูดเมื่อเห็นเลือดที่ชุ่มเลือดของสตีวี เร และลูกธนูที่ยังโผล่ออกมาจากหลังของเธอ แล้วแก้มสีชมพูของเขาก็ซีดเผือดเป็นสีขาว “แต่เธอต้องอธิบายหลังจากเธอทำแผลแล้วและไม่เป็นอองโบรเช็ตต์อีกต่อไปแล้วนะ”

“ออง...หืม” ซอนนี่ว่า

“โบร...อะไรนะ” แอรินถาม

“มันเป็นภาษาฝรั่งเศสสำหรับเรียกอะไรบางอย่างที่ถูกไม้เสียบซึ่งมักจะหมายถึงอาหารยะ ยายพวกเรามองบกพร่อง โลกอันวิกลจริตและปีศาจที่ปลดปล่อยวิหคแห่งสงครามให้เล็ดลอดออกมา...” เขาเลิกคิ้วใส่คู่แข่งระหว่างที่จ้องใจอ้างข้อเขียนของเชกสเปียร์แบบผิดๆ เห็นได้ชัดว่าเขาคาดหวังว่าพวกเธอจะจำกันได้ ซึ่งก็เห็นได้ชัดอีกว่าพวกเธอจำไม่ได้ “ไม่ว่าชื่อแก้ตัวสำหรับการใช้คำศัพท์อย่างสะเพร่าหรอกนะ” จากนั้นเขาก็หันกลับไปหาดาเรียอูล

“อ้อ ผมเจอของพวกนี้ในกองเครื่องมือที่ไม่ค่อยจะถูกสุขอนามัยเท่าไร” แล้วชูสิ่งที่คุณเหมือนกรรไกรขนาดยักษ์ขึ้น

“เอาที่ตัดลวดกับกล่องปลั๊กมพยาบาลมาตรงนี้” ดารีอุสบอกด้วยน้ำเสียงเป็นการเป็นงาน

“คุณจะใช้ที่ตัดลวดทำอะไรซะ” แจ็คถาม

“ฉันจะตัดขนนกที่ปลายลูกธนูออก จะได้ดึงส่วนที่เหลือให้หลุดจากตัวของนายหญิง แล้วเธอจะได้เริ่มรักษาตัว” ดารีอุสตอบง่าย ๆ

แจ็คอุทานแล้วถอยไปชนเดเมียนซึ่งโอบแขนกอดเขาไว้ ดัชเชสครวญครางและเอนตัวพิงขาของเขา มันคือสุนัขอลาบราดอร์สีเหลืองที่ติดแจ๊คสุดๆ ตั้งแต่เจ้าของเดิมของมันซึ่งก็คือนักเรียนเตรียมที่ชื่อเจมส์ สตาร์ก ตายไปเป็นผีดิบและยิงลูกธนูปักเข้าร่างของสตาร์วี เร อันเป็นขั้นตอนหนึ่งของแผนชั่วที่จะปลดปล่อยคาโลนา เทวทูตตลกสวรรค์แสนชั่วร้าย (ใช่ พอนึกย้อนไปถึงเรื่องนั้นแล้วฉันก็เห็นว่ามันซับซ้อนและค่อนข้างน่าสับสน แต่มันก็ดูเป็นเรื่องปกติสำหรับแผนชั่วอยู่แล้ว)

อ้อ แจ็คกับเดเมียนเป็นแฟนกันนะ ซึ่งหมายความว่าพวกเขาเป็นวัยรุ่นเกย์ แหม ของมันเป็นกันได้ น่า บ่อยกว่าที่คุณจะคาดเอาไว้ด้วย แต่เดี๋ยวก่อน เอาใหม่ดีกว่า มันเป็นไปได้บ่อยกว่าที่พ่อแม่จะคาดไว้ต่างหาก

“เดเมียน เธอกับแจ๊คช่วย เอ่อ กลับไปห้องครัวที่เธอพบแล้วดูให้ทีสิว่าพวกเธอจะหยิบอะไรมาให้เรากินได้บ้างไหม” ฉันพูด พยายามหางานให้พวกเขาทำซึ่งไม่รวมถึงการจ้องสตาร์วี เร “ฉันพนันได้เลยว่าทุกคนจะรู้สึกดีขึ้นถ้าได้กินอะไรกันบ้าง”

“ฉันอาจจะอ้วกได้นะ” สตาร์วี เร ว่า “แต่คือ นอกเสียจากว่ามันเป็นเลือดนะ” เธอพยายามจะยกไหล่เป็นเชิงขอโทษ แต่กลับหยุดชะงักแล้วร้องไห้อีบบ้าง หน้าเธอสีดยิ่งกว่าสีผิวของเธอที่ซีดเผือดอยู่แล้วเสียอีก

“อ้อ ทางนี้ก็ไม่น่าค่อยหิวเหมือนกัน” ซอนนี่บอก ทำตาค้างจ้องลูกธนูที่ยื่นออกมาจากหลังของสตาร์วี เร ด้วยความตื่นตาตื่นใจแบบเดียวกับที่ทำให้ผู้คนเอี้ยวคอมองซากรถชนกัน

“เช่นกัน คู่แฝด” แอรินพูด เธอกำลังมองไปทุกที่ยกเว้นที่สตาร์วี เร

ฉันกำลังจะอ้าปากเพื่อบอกพวกเธอว่าฉันไม่สนหรอกว่าพวกเธอจะหัวหรือไม่หัว ฉันแค่อยากกินให้พวกเธอมีอะไรทำและอยู่ห่างจากสตีย์ เรไปสักพักต่างหากตอนที่เอริก ไนต์ วิ่งเข้ามาในห้อง

“ได้มาแล้ว!” เขาบอก เขากำลังถือวิทยุพร้อมเครื่องเล่นซีดีและเครื่องเล่นเทปเครื่องเก่า *มาก* ที่มีขนาดมโหฬาร มันเป็นแบบที่คนเคยเรียกกันว่า นูมบ็อกซ์ในสมัยก่อน ประมาณยุค ๑๙๘๐ อะไรแบบนั้น เขาไม่ได้มองสตีย์ เรเลยตอนที่วางเครื่องลงบนโต๊ะใกล้กับเธอและดาร์ริอุส จากนั้นก็เริ่มบิดๆ หมุนๆ ปุ่มสีเงินเจิดจ้าปุ่มยักษ์กลางพิมพ์ว่าเขาหวังว่ามันจะรับอะไรได้บ้างข้างล่างนี้

“วันสอยุ่ไหน” สตีย์ เร ถามเอริก เห็นได้ชัดว่าเธอเจ็บเวลาพูด และเสียงของเธอก็สั้นพรวด

เอริกเหลือบกลับไปมองทางเข้าทรงกลมของห้องซึ่งมีผ้ากันซึ่งไว้แทนประตู “เขาตามหลังฉันมาตึ๊ดๆเลยนะ ฉันนึกว่าเขาเข้ามาในนี้แล้ว...” จากนั้นเขาก็มองสตีย์ เร แล้วคำพูดของเขาก็ชะงักลง “โอ๊ย ตาย นั่นคงเจ็บน่าดูเลย” เขาเอ่ยเบาๆ “เธอดูแย่จัง สตีย์ เร”

เธอพยายามจะยิ้มให้เขาแต่ก็ไม่สำเร็จ “คือ ฉันรู้สึกดีขึ้นแล้วแหละ ฉันดีใจนะที่วันนี้สช่วยเธอหานูมบ็อกซ์ บางครั้งเราก็พอจะรับคลื่นวิทยุบางสถานีข้างล่างนี้ได้บ้าง”

“ใช่ วินส์ก็บอกแบบนี้” เอริกตอบแบบไม่คิดอะไร เขากำลังจ้องลูกธนูที่โผล่ยื่นออกมาจากแผ่นหลังเปล่าเปลือยของสตีย์ เร

ถึงจะยังกังวลเรื่องสตีย์ เร แต่ฉันก็เริ่มสงสัยเรื่องที่ว่าวินส์หายตัวไปแล้ว และพยายามอย่างยิ่งที่จะนึกว่าหล่อนหน้าตาเป็นยังไง ครั้งก่อนที่ฉันได้มองกลุ่มนักเรียนเตรียมที่มีรอยสักสีแดงซัดๆ พวกเขายังไม่มี “สีแดง” ซึ่งหมายความว่าลายเส้นรูปจันทร์เสี้ยวกลางหน้าผากของพวกเขายังคงมีสีน้ำเงินไปโพลินเหมือนรอยสักของนักเรียนเตรียมทุกคนตอนถูกประทับรอยเป็นครั้งแรก แต่แล้วนักเรียนเตรียมเหล่านี้ก็ตาย จากนั้นก็ฟื้นจากความตาย แล้วทุกคนก็กลายเป็นปีศาจดูดเลือดคลุ้มคลั่งจนกระทั่งสตีย์ เร ผ่านการวิวัฒนาการรูปแบบหนึ่ง ส่วนความเป็นมนุษย์ของแอฟโรไดท์ (ใครจะรู้ว่าหล่อนก็มีกับเขาด้วย) ก็เกิดรวมเข้ากับพลังของธาตุทั้งห้าซึ่งฉันควบคุมทั้งหมดนั้นได้ แล้วก็

นี่เลย! สตีวี เราได้รับความเป็นมนุษย์ของเธอกลับคืนมา พร้อมกับรอยสักของแวมไพร์เต็มตัวสุดสวยที่ดูเหมือนเถาวัลย์กับดอกไม้ลึ้มมกรอบใบหน้า แต่แทนที่รอยสักจะมีสีน้ำเงินเข้ม มันกลับกลายเป็นสีแดง เป็นสีแบบเดียวกับเลือดสดๆ เมื่อสิ่งนั้นเกิดขึ้นกับสตีวี เรา รอยสักของนักเรียนเตรียมที่ตายแล้วกลายเป็นผิบบททุกคนก็เปลี่ยนเป็นสีแดงด้วยเช่นกัน และพวกเขาก็ได้รับความเป็นมนุษย์ของตัวเองกลับคืนมา ในทางทฤษฎีนั้นนะ ฉันไม่ค่อยได้อยู่กับพวกเขาหรือสตีวี เรา ตั้งแต่เธอวิวัฒน์ถึงขั้นที่จะรู้แน่ชัดว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มสำหรับพวกเขาทุกคน อ้อ และแอมโพรไดท์ก็สูญเสียรอยประทับของหล่อนไป ทั้งหมดเลย หล่อนจึงต้องกลับไปเป็นมนุษย์อีกครั้ง แม้ว่าหล่อนจะยังมีมิติอยู่ก็ตาม

ทั้งหมดนี้อธิบายว่าทำไมครั้งสุดท้ายที่ฉันได้เจอวินัส หล่อนถึงดูน่าขยะแขยงเอาเรื่องหลังจากที่กลายเป็นผิบบทแสนจะน่ารังเกียจ แต่ตอนนี้หล่อนกลับมาเป็นปกติแล้ว หรืออย่างน้อยก็ค่อนข้างปกติ และฉันก็รู้ว่าหล่อนสนิทกับแอมโพรไดท์ก่อนที่หล่อนจะตาย (และฟื้นจากความตาย) ซึ่งแปลว่าหล่อนต้องเคยเป็นคนสวยสุดๆ เพราะแอมโพรไดท์ไม่เคยเพื่อนหน้าตาอัปลักษณ์

เอาละ ก่อนที่ฉันจะพูดจาเหมือนคนสติแตกขึ้นก็ขี้ ขอให้ฉันได้อธิบายก่อนนะ เอริก ไนต์ นะเธาร้อนสุดๆ ในแบบเดียวกับคลาร์ก เคนต์ ซูเปอร์แมนเลย ถ้าจะบรรยายเปรียบเทียบกับตระกูลยอดมนุษย์นั้นนะ แกรมเขายังมีพรสวรรค์และเป็นคนที่มีจิตใจดีจริงๆ เอ่อ เป็นแวมไพร์นะ เป็นแวมไพร์ผู้เพิ่งวิวัฒน์เมื่อไม่นานมานี้แหละ และเขาก็ยังเป็นแฟนฉันด้วย เอ่อ แฟนเก่า นะ เพิ่งจะเป็นแฟนเก่าของฉันเมื่อไม่นานมานี้เหมือนกัน น่าเศร้าชะมัด นี่หมายความว่าฉันจะเที่ยวหึงใครต่อใครอย่างหน้ามืดตามัวไปทั่ว แม้แต่หนึ่งในนักเรียนเตรียมที่มีรอยสักสีแดงที่ออกจะพิลึกพิลั่นซึ่งอาจจะดึงดูดความสนใจของเขามากเป็นพิเศษอย่างนั้นนะเธอ (มากเป็นพิเศษ = ไม้ว่าแค่นั้นก็ตาม)

ค่อยยังชั่วที่ความคิดฟุ้งซ่านของฉันถูกน้ำเสียงเป็นการเป็นงานของดาร์ริอุสขัดจังหวะไว้

“วิทยุนะเอาไว้ก่อนก็ได้ ตอนนี้สตีวี เรา ต้องได้รับการดูแล เขา

ต้องการลือสะอาดๆ กับเลือดหนึ่ที่ฉันจัดการเรื่องนี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว” ดารีอุส พุดพร้อมกับวางกล่องปฐมพยาบาลลงบนโต๊ะข้างเตียงของสตี้วี เร จากนั้น ก็เปิดกล่องและง่วนอยู่กับการหีบผ้าก๊อช แอลกอฮอล์ และสิ่งของบางอย่าง ที่ดูน่ากลัวออกมา

ซึ่งนั่นทำให้ทุกคนหุบปากสนิท

“พวกเธอก็รู้ว่าฉันรักพวกเธอทุกคนอย่างกับอะไรดีใช่ไหมล่ะ” สตี้วี เร พุดพลางส่งยิ้มกล้าหาญให้พวกเรา เพื่อนๆ กับฉันพยักหน้าแบบที่อ้อๆ “โอเค งั้นพวกเธอจะไม่เข้าใจผิดนะถ้าฉันบอกว่าทุกคนยกเว้นไอ้อี้ต้องออกไปหาอะไรทำให้ตัวเองยุ่งเข้าไว้ระหว่างที่ดารีอุสดึงลูกธนูนี้ออกจากอกฉัน”

“พวกเขาทุกคนยกเว้นฉันงั้นหรือ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ทำไมเธอ ถึงอยากให้ฉันอยู่ล่ะ”

ฉันเห็นอารมณ์ขันอยู่ในแววตาที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดของสตี้วี เร “เพราะเธอคือประมุขหญิงของเราละสิ ซี เธอต้องอยู่และช่วยดารีอุส อีกอย่าง เธอเคยเห็นฉันตายมาครั้งหนึ่งแล้ว คราวนี้มันจะแยกว่าครั้งนั้นแค่ไหนกัน เชียว” จากนั้นเธอก็หยุดพุดและดวงตาเธอก็โตขึ้นเมื่อจ้องฝ่ามือของฉันที่ยัง ชูขึ้นอย่างเงอะงะก่อนจะโผล่ออกมา “ตายแล้ว ซี ดูมือเธอสิ!”

ฉันพลิกมือกลับเพื่อจะได้เห็นว่าเธอกำลังจ้องอะไรอยู่ และรู้สึกได้ว่า ดวงตาตัวเองเบิกกว้าง รอยสักแผ่ขยายไปทั่วฝ่ามือฉันเป็นลวดลายคาดเคี้ยว เกี่ยวพันซับซ้อนสวยงามแบบเดียวกับที่ประดับอยู่บนใบหน้าและลำคอของฉัน ทั้งยังขยายลงมาตามด้านข้างของแนวสันหลังและรอบเอวด้วย *ฉันลืมไปได้ ینگักัน* ฉันรู้สึกถึงความแสบร้อนอันคุ้นเคยวบหนึ่งบนฝ่ามือตอนที่พวกเรา ทุกคนหนีเข้ามาหาความปลอดภัยในอุโมงค์ แต่เพิ่งรู้สีในตอนที่ตัวเองว่าความ แสบร้อนนั้นหมายถึงอะไร องค์กรเทวีของฉัน นิกซ์ บุคลากรพื้นฐานแห่งรัตติกาล ได้ประทับรอยฉันอีกครั้งเพื่อแสดงว่าฉันเป็นคนพิเศษของท่าน แยกฉันให้ ต่างจากนักเรียนเตรียมและแวมไพร์คนอื่นในโลกอีกครั้ง เพราะนักเรียนเตรียม คนอื่นไม่มีใครมีรอยประทับที่มีสีเต็มและแผ่ขยายเช่นนี้ มันจะเกิดขึ้นหลังจาก เด็กคนหนึ่งผ่านการวิวัฒนาการไปแล้วเท่านั้น ลายเส้นรูปจันทร์เสี้ยวบนหน้าผาก จึงจะมีสีเต็มและขยายเพิ่มออกไปเป็นรอยสักอันมีเอกลักษณ์ไม่ซ้ำแบบใคร

ซึ่งจะล้อมกรอบใบหน้าเอาไว้และประกาศต่อโลกว่าเขาหรือเธอคือแวมไพร์

ซึ่งใบหน้าฉันนะประกาศว่าฉันคือแวมไพร์ แต่ร่างกายกลับบอกว่าเป็นนักเรียนเตรียมอยู่ แล้วรอยสักส่วนที่เหลือของฉันนะหรือ เออนั้นเป็นสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ไม่เคยเกิดกับนักเรียนเตรียมและไม่เคยเกิดกับแวมพ์ และแม้กระทั่งตอนนี้ ฉันก็ยังไม่แน่ใจรอยเปอร์เซ็นต์เลยว่ามันมีความหมายอย่างไร

“ว้าว ซี น่าที่งะมัดเลย” เสียงของเดเมียนดังขึ้นจากข้างตัวฉัน เขาแตะฝ่ามือฉันอย่างลึกลับ

ฉันเงยหน้าขึ้นจากมือตัวเองไปมองดวงตาสีน้ำตาลเป็นมิตรของเขามองหาร่องรอยความเปลี่ยนแปลงใดๆ ในสายตาก็เขามองฉัน ฉันมองหาแว่ความชื่นชมวิรุบุรุษหรือความวิตกกังวล หรือยิ่งแย่ไปกว่านั้นก็ความกลัว แต่สิ่งที่ฉันเห็นก็มีแค่เดเมียน เพื่อนของฉัน และความอบอุ่นในรอยยิ้มของเขา

“ฉันรู้สึกว่ามันเกิดขึ้นตั้งแต่ก่อนหน้านี้อแล้วละ ตอนที่เราลงมาที่นั่น ตอนแรก ฉัน...ฉันว่าฉันคงจะลืมไป” ฉันบอก

“นั่นแหละซีของเรา” แจ็คพูด “มีแต่เธอเท่านั้นที่ลืมอะไรที่แทบจะเรียกได้ว่าปาฏิหาริย์”

“ยิ่งกว่าแทบจะอีก” ซอนนี่ว่า

“แต่มันเป็นปาฏิหาริย์ของโซนี่นะ มันเกิดขึ้นเกือบตลอดเวลาเลย” แอรินบอกอย่างเป็นทางการเป็นงาน

“ฉันรักซารอยสักเอาไว้ไม่ได้ ส่วนตัวเธอกลับเต็มไปด้วยรอยสัก” แอไฟร์โด้ที่พูด “ดูเอาเถอะ” แต่รอยยิ้มของเธอก็ลบความขุ่นเคืองออกจากคำพูดนั้น

“พวกมันคือรอยประทับที่แสดงว่าองค์เทวีสนับสนุนเรา แสดงให้เห็นว่าเธอกำลังเดินทางไปตามวิถีที่ท่านเลือกไว้ให้เธอจริงๆ เธอคือประมุขหญิงของเรา” ดารีอุสเอ่ยอย่างเคร่งขรึม “ผู้ที่นิกรซ์ได้ลิขิตแล้ว และ ประมุขหญิงฉันต้องการให้เธอช่วยเรื่องสตี้วี เร”

“โอ้ย กรรม” ฉันพิมพ์พร้อมขบริมฝีปากด้วยความกังวลและกำหมัด

เพื่อซ่อนรอยสักกลดลายแปลกใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้น

“โอ๊ย ให้ตายเถอะ! ฉันจะอยู่ช่วยเอง” แอโพรไดท์ที่ก้าวอาดๆ ไปตรงที่
ที่สตีวี เร นั่งอยู่บนขอบเตียง “เลือดกับความเจ็บปวดไม่ทำให้ฉันระคายอะไร
อยู่แล้วตราบดีที่มันไม่ใช่ของฉันเอง”

“ฉันควรจะเอาเจ้านี้ไปใกล้ทางเข้าอุโมงค์มากกว่านี้ ฉันอาจจะรับ
สัญญาจากตรงนั้นได้ดีกว่า” เอริกบอก โดยไม่เหลือบมองมาทางฉันแม้แต่
น้อยหรือพูดอะไรสักคำเรื่องรอยสักใหม่ของฉัน แล้วเขาก็หายไปหลังประตู
ผ้ากั้น

“รู้ไหม ฉันว่าอาหารเป็นความคิดที่ดีจริงๆนะ” เดเมียนพูดพลาง
จับมือแจ๊คไว้และเริ่มเดินตามเอริกออกไปจากห้อง

“ใช่ เดเมียนกับฉันเป็นเกย์ นั่นแปลว่าเราได้รับการรับรองแล้วว่า
เราทำอาหารเก่ง” แจ๊คบอก

“เราไปกับพวกเขาละ” ซอนี่พูด

“ใช่ เราไม่เชื่อเรื่องพันธุกรรมที่จะทำให้เกย์ทำอาหารเก่งนั้นหรอก
เราไปคอยคุ่มไว้ดีกว่า” แอรินว่า

“เลือดด้วย อย่าลืมเลือดนะ ผสมกับไวน์ด้วยถ้าเธอมี สตีวี เร
จะต้องดื่มมันเพื่อการฟื้นตัว” ดารีอุสบอก

“มันจะมีตู้เย็นอยู่ตู้หนึ่งที่มีเลือดเต็มตู้ แล้วตามหาวิเนสด้วยนะ” สตีวี
เร พูดพร้อมกับทำหน้าที่เบื่อกครั้งเมื่อดารีอุสใช้ผ้าชุบแอลกอฮอล์และเริ่มเช็ด
เลือดแห้งบนหลังของเธอออกจากผิวหนังรอบลูกหนูที่ไหลออกมา “หล่อนชอบ
ไวน์ บอกหล่อนว่าเธอต้องการอะไรแล้วหล่อนจะหามาให้เธอ”

คู่แฝดลิ่งเล ส่งสายตาให้กันและกัน แอรินพูดขึ้นแทนพวกเขาทั้งคู่
“สตีวี เร พวกเด็กที่มีรอยสักสีแดงน่าจะไม่ใช่ใครจริงๆหรอก ฉันหมายถึง
พวกนี้ คือเด็กที่ฆ่านักฟุตบอลยูเนียนและจับแฟนมนุษย์ของซีไปไม่ใช่เหรอ”

“แฟนเก่า” ฉันพูด แต่พวกเขาไม่สนใจฉัน

“วิเนสเพิ่งจะช่วยเอริกนะ” สตีวี เร บอก “และแอโพรไดท์ก็อยู่ที่นี้
มาสองวันแล้ว หล่อนยังครบสามสิบสองดี” สตีวี เร บอก

“ใช่ แต่เอริกเป็นแวมป์เพศชายสุขภาพแข็งแรงตัวใหญ่ เขาคงกัด

“ได้ยากอยู่แล้ว” ซอนนี่พูด

“ถึงแม้ว่าเราจะนำหมาสู่ตาก็เถอะ” แอรินบอก

“ถูก คู่แฝด” พวกเขาทั้งคู่ยกไหล่ขอโทษฉันก่อนที่ซอนนี่จะเอ่ยต่อ “ส่วนแอฟไรโดที่ก็น่ารังเกียจซะจนไม่มีใครอยากจะทำหล่อน”

“แต่เราเป็นวานิลลากับช็อกโกแลตอย่างละนิดอย่างละหน่อย เราคนนำกินมากแม้กระทั่งสำหรับปีศาจดูดเลือดที่นิสัยดีที่สุดในที่สุดก็ตาม” แอรินพูด

“แม่เธอ นะสิ เป็นปีศาจดูดเลือด” แอฟไรโดที่บอกพร้อมกับยิ้มหวาน

“ถ้าพวกเขาไม่เลิกจิกกัดกัน ฉันนี่แหละจะกัดเธอ!” สตีวี เร ตะโกนก่อนจะสะดุ้งอีกครั้งและส่งเสียงหอบเบาๆ เมื่อเธอพยายามจะหายใจผ่านความเจ็บปวด

“เพื่อนฝูง พวกเขา กำลังทำให้เขาเจ็บตัวนะ และพวกเขาก็ทำให้ฉันปวดหัวด้วย” ฉันพูดอย่างรวดเร็ว รู้สึกกังวลมากขึ้นเรื่อยๆ ที่เห็นสตีวี เร ดูแย่งลงทุกวินาที “สตีวี เร บอกว่านักเรียนเตรียมที่มีรอยสักสีแดงนะไว้ใจได้ เราเพิ่งจะหนีออกมาจากเหตุรุนแรงแตกที่เคหาสน์รัตติกาลพร้อมกับพวกเขาและพวกเขาก็ไม่ได้พยายามจะกินเราคนใดคนหนึ่งระหว่างทางมาที่นี่ เพราะฉะนั้นก็ทำตัวดีๆ แล้วไปตามหาวิ้นส์ตามีสตีวี เร บอกซะ”

“ซี แบบนั้นไม่ถือเป็นบุญคุณเท่าไรหรอกนะ” เดเมียนว่า “เราหนีตายกันสุดชีวิต ไม่มีใครมีเวลาจะกินใครหรอก”

“สตีวี เร ขอซัดๆ ที่เดียวจบเลยนะ นักเรียนเตรียมที่มีรอยสักสีแดงไว้ใจได้หรือเปล่า” ฉันถาม

“ฉันละหวังเหลือเกินว่าพวกเขาจะมุ่งมั่นตั้งใจทำตัวให้ดีกว่านี้และยอมรับพวกเขาได้ เธอรู้ไหมว่ามันไม่ใช่ความผิดของพวกเขาเลยที่พวกเขาตายแล้วก็พ้นจากความตายนะ”

“เห็นไหม พวกเขาปกติดี” ฉันพูด แต่ก็นึกได้ทีหลังว่าสตีวี เร ยังไม่ได้ตอบคำถามของฉันเลยจริงๆ ว่าพวกนักเรียนเตรียมที่มีรอยสักสีแดงนั้นไว้ใจได้ไหม

“ตกลง แต่เราจะให้สตีวี เร เป็นคนรับผิดชอบนะ” ซอนนี่บอก

“ใช่ ถ้าหนึ่งในนั้นพยายามจะขย้ำเรา เราจะไปตำเธอหลังจากเธออาการ

พี. ซี. แคสท์ และคริสติน แคสท์

ดีซัน” แอรินพูด

“เลือดกับไวน์ เอามาเดี่ยวนี พุดน้อยลง ทำเยอะขึ้น” ดารีอุสโพล่ง
ออกมาตรงๆ

ทุกคนต่างรีบรุดออกจากห้อง ทิ้งฉันไว้กับดารีอุส แอโฟรเดที และ
เพื่อนรักของฉันที่ในเวลานี้ถูกไม่เสียบอยู่

กรรม